

[Vagn Bro.]

embedsmændene, der har skrevet de bemærkninger, men så i alt fald i overensstemmelse med justitsministeriets standpunkt, idet ministeriet siger, at lovgivningen har virket tilfredsstillende.

Jeg tror derfor, at de meget stærke ord mere dækker over, at nu vil man søge at lave en ny lovgivning.

Må jeg lige føje til, at det, jeg fremhævede i mine udtalelser, var risikomomentet, og jeg kan her sige til det ærede medlem fru Else Zeuthen, at disse problemer er nu ikke altid så rosenrøde, som det ærede medlem tror. Det er livet, der er tale om. Det ærede medlem har læst i aktstykkerne; vi andre, som har været ude i politikamrene i 20-30 år, ved, at det meget ofte er meget svært at finde den pågældende, og finder man så denne og det er således, at han ikke kan frasige sig, at det kan være ham, kan jeg ikke se, ikke mindst ud fra et socialt synspunkt, at det er urimeligt, at han kommer til at betale til barnets underhold. Derfor vil jeg føje til, at skal vi endelig ændre, tror jeg, at vi i hvert fald en overgang må blive ved regeringsforslaget, og ikke fastslår: kan man ikke finde den virkelige fader, så skal man frifinde dem alle.

Jeg må her sige til det ærede medlem fru Erna Sørensen, at jeg forstod ærlig talt ikke det ærede medlems bemærkninger. Det er jo således nu, at enten har vi faderen, eller vi har de bidragspligtige, og når det ærede medlem hævder, at det er usmageligt, må jeg spørge: er det da ikke for fædrene det må være usmageligt? Det kan da ikke være usmageligt, at vi i et samfund har den ordening, at når lægevidenskaben ikke kan afvise, at nogle personer har været med til at bringe kvinden i den situation, at hun skal have et barn, så må de også betale.

Det har egentlig interesseret mig meget at høre de ærede kvindelige ordføreres udtalelser. Også det ærede medlem fru Ayoë Herbøl hævdede, at der har været megen og berettiget kritik af den bestående ordening. Hvor er det? Det står der ikke noget om. Ministeriet, der følger sagerne, siger, at ordningen har virket tilfredsstillende. Jeg kunne næsten have lyst til at bede de ærede medlemmer lægge mærke til, hvad der sker i et land, som ellers er det mest ikke reaktionære, højtærede minister, men

det mest yderliggående, nemlig Rusland. Der sker det i paladser, med hvide kjoler og det hele, for at ægteskabet kan slås fast som en samfundsbærende institution. Ja, det er vist første og sidste gang, jeg fra denne talerstol kommer i den situation at sige: mon de ikke er begyndt at komme på den rette vej derovre?

Erna Sørensen: Med hensyn til den højtærede ministers udtalelse om bidrag efter § 14 må jeg sige, at det, jeg gik ind for, var, at forsørgelsen skulle fortsætte indtil det 21. år, for så vidt barnet var under uddannelse. Hvis denne eftersætning er faldet ud, er mine tanker løbet videre for hurtigt, og det beklager jeg. Nu kan vi se, hvad Folketingstidende siger, men jeg har måske tabt sætningen, for andre har også opfattet mine ord, som den højtærede minister gjorde det. Det, jeg mener, er, at der er et hul i øjeblikket. De eksempler, jeg nævner, er fra tilfælde, hvor der er tale om skilsmissebørn; det er her, jeg har min største erfaring fra tilfælde, hvor jeg har siddet til mægling og har skullet finde ud af bidraget.

Her sidder man mange gange over for en mor, som ikke er helt ung. Når hun har børn i 18-19 års alderen er det jo et forfærdeligt stort handicap, at hun ikke har sin fulde arbejdskraft, hvis hun skal sørge både for sig selv og børnene. Disse børn har måske været 2-3 år i lære og mangler netop de sidste års uddannelse. De koster mange penge, og den lærlingeløn, et barn får, kan næsten kun dække barnets tøj, men moderen skal altså i den periode skaffe mad til barnet uden at kunne få faderen idømt noget bidrag hertil. Det er det, der er min tanke: hvorfor skal faderen slippe, når barnet er 18 år? At man i særlige tilfælde kan få bidrag til uddannelse, erkender jeg er glimrende. Men moderen skal dog alligevel sørge for barnets underhold i den tid, hvor hun ikke tjener så mange penge, at hun egentlig kan gøre det. Derfor mener jeg, at man ville være nærmere det retfærdige, hvis man udstrakte forsørgerpligten til det 21. år i de tilfælde, jeg her har anført. Længere ønsker jeg ikke at gå, højtærede justitsminister, og jeg kan også godt se, at hvis der er tale om en forskudsvis udbetaling, kan det ikke blive helt op til det 21. år; man kan ikke lægge de udgif-